

Antidogma - Amerika háborús kultúrája

2012 július 30. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Amint azt kevesebb mint kétszázötven éves történelme eklatánsan bizonyítja, az Egyesült Államok létezésének legf?bb oka a többi civilizáció (köztük Európa) ellen viselt szüntelen háborúk sorozata, amelyben az ?shonos indiánok kiirtásától Hirosimán át az irakiak és afgánok legutóbbi megtizedeléséig gyakorlatilag folyamatosság tapasztalható.

A második világháború óta egészen napjainkig az USA permanens háborúban áll a világ maradékával. Ezen a dichotómián („mi, a kiválasztottak és a világ maradéka”) alapul a jenki messianizmus és a talmudista judaizmus politikai változataként megnyilvánuló cionizmus fúziója.

Hiába is próbálták a valóságot feketére festeni Obamával, a tények makacs dolgok, ezért az USA eme alapító és szervez? aspektusával kapcsolatos minden humanista magyarázat csupán szemfényvesztés. Éppen ez volt az „Obama-m?velet” egyik célja. Caracasban, Teheránban, Moszkvában, Pekingben vagy Phenjanban azonban vannak még, akik nem hagyták magukat lóvá tenni. A világ maradékának szerencséjére.

Thomas Rabino francia történész az amerikai „háborús kultúrát” és az Egyesült Államok egyre fokozódó militarizálódását boncolgatja nemrég megjelent több mint 500 oldalas alapm?vében (De la guerre en Amérique. Essai sur la culture de guerre, Perrin, Párizs 2011).

Történelmi léptékkel mérve igencsak kérészélet? létezése alatt Európa tengerentúli „zabigyereke” mintegy hatvan katonai beavatkozást hajtott végre különböz? hadszíntereken, vagyis átlagosan minden negyedik évben (!) háborúba bonyolódott. A világ vezet? gazdasági és katonai hatalmává válva ez a tendencia csak fokozódott: Pearl Harbor megtámadása óta az USA huszonöt alkalommal vetette be fegyveres erejét külföldön, tehát (a titkos hadm?veleteit nem számítva) 1941 és 2003 között átlag 30 havonta.

A statisztika szenzációján túl magától adódik a megállapítás, hogy a háború az ország történelmének integráns részét képezi. Volt egy boldog id?, amikor Auguste Comte nyomán azt hitték, hogy a katonai társadalmakat felváltják az ipari társadalmak, és hogy a modernitás egy napon az emberi történelem túlhaladott stádiumává változtatja a háborút. Az els? és a második világháború ugyan véget vetett ennek az illúziónak, de még mindig megmaradt az álom, hogy majd a demokrácia világméret? elhatalmasodása talán mégis elvezeti az emberiséget a

háborúnélküliséghez, és a II. Vilmostól, az orosz cártól, Hitlert?l, Sztálintól, a japán militaristáktól, a brit és francia gyarmatbirodalomtól megszabadított világon végül örök béke fog uralkodni.

Az európaiak jelenlegi lelkiállapota eléggé közel van ehhez az ideálhoz, miközben katonai hatalmuk a költségvetési megszorítások ritmusára hanyatlik. Annyira hisznek a békében, hogy nem akarják észrevenni, hogy nagy szövetségesük és patrónusuk, demokratikus ideáljuk, Amerika, egészen más irányba tart, végs? és halálos csapást mérve az Auguste Comte által megálmodott sémára.

Könyvében Thomas Rabino végre hajlandó szembe nézni a valósággal, és nem elégszik meg a szokásos sztereotípiával, amely az USA nemzetközi fellépését a Közel-Keleten és máshol az energiahordozók fölötti ellen?rzésért folytatott birodalmi harccal magyarázza. Amerika valósága ugyanis az, hogy mindig háborúban áll, amint azt óriási hadereje, gigantikus katonai költségvetése, az egész Földet behálózó támaszpontjai és szüntelen intervenciói tanúsítják.

Az amerikai háborús kultúra napjainkban tapasztalható virulenciájával kapcsolatban a francia szerz? figyelmét szinte semmi sem kerüli el: a nagyvállalatok és a hadsereg kölcsönösen gyümölcsöz? szimbiózisa, a háborús veteránok kongresszusi felülreprezentáltsága, a nemzeti lobogó helye az iskolában és máshol, a gyerekjátékok és videojátékok szerepe az ifjúság militarista szellem? nevelésében, a katonai-szórakoztatóipari komplexum (az Eisenhower elnök által mandátuma végén leleplezett katonai-ipari komplexum kulturális segéderejének) megzabolázhatatlan aktivitása, az amerikai hadsereg közrem?ködése a háborús filmek kivitelezésében, a kínzás elfogadtatása a tévésorozatokban, a katonai kommunikáció szándékosan barbár szóhasználata stb.

Paradoxon, de Amerika szüntelenül békét teremt – a fegyverek erejével, és lakosságának követnie, támogatnia, együttm?ködnie kell ebben. Ezt szolgálja a közvélemény félelem általi manipulálása. Háborús gyakorlatában el?fordulhatnak ugyan ideiglenes visszaesések (Vietnam, Irak), de egy emelked? alaptendencia áthágja ezeket a konjunkturális ingadozásokat.

Ezt bizonyítja a háborús kultúra féktelen elburjánzása Amerikában. Egy tágabb értelemben vett kultúraként a háborúból táplálkozik, és fordítva: elárasztja a társadalom egészét és ránehezedik m?ködésére. Rajta keresztül elfogadhatóvá válik a háború korábban elvetett eszméje. Noha mindenhol jelenlév?, békeid?ben ciklikusan visszahúzódik, diszkrétebbé válik, miközben táplálja a kritizálhatatlan nemzeti történelem apológiáját, egy végrehajtandó civilizációs küldetés létezésének meggy?z?dését, a radikális nacionalizmust és egy er?s hadsereg kultuszát. Bevés?dve az id?be, felkészíti az új nemzedékeket a következ? konfliktusokra.

A hivatalos szervek által reaktiválva és a népi érzelmekkel párosítva közrem?köd?i változatosságának köszönheti erejét. Ez utóbbiak a totális és modern háborúk eljövetelével széles spektrumú kifejezési terepet találtak maguknak: demonstratív patriotizmust, az elnök személye iránti feltétlen h?séget, a hadsereg megingathatatlan támogatását. Amint egy új háború közeledik, a kormányzat és a média együttese a közvéleményt olyan ingereknek veti alá, amelyek ismét fehérre izzítják ezt a háborús kultúrát. A mindennapos háborús pszichózissal idomított közvélemény többsége végül azonosul a végrehajtó hatalom szándékaival és a rendkívüli (háborús) helyzet követelményeire tekintettel az egyéni szabadságjogokat korlátozó legszéls?ségesebb intézkedésekre is áldását adja.

Kultúrája jellegénél fogva Amerika immáron egy militarista konglomerátum, amely a háború által és a háborúért él.

Gazdag István - demokrata.hu

Ajánló